

trots någon under solen; ja man behöfde blott att införa det franska språket vid hofvet, eller den franska konstitutionen i ett visst land, för att göra allt slags folk, tillochmed Jutlänningar, till äkta Fransmän.

I vårt århundrade, som med hvarje år, ja, med hvarje dag, för att ej tala om högtidsdagar, sådana som denna, allt mera gör skäl för sitt namn af det äkta nationella, det folkliga, nu både ler man och gråter, tänker och kämpar sig så småningom ut ur denna förtvillade tankegång, som höll på att göra alla folkslag och alla menniskor dumma, elaka och slafviska, såsom det enda sätt, hvarpå de alla kunde blifva lika kloka, lika goda och lika fria; men hvad man kämpar sig ut ur, det befinner man sig ju mer eller mindre inne uti, och derföre må det icke väcka vår förundran, att vi ännu få höra en hel hop löjliga saker om nationaliteten, ja att vi tillochmed midt i Norden få höra glunkas om den svenska nationaliteten i Finland, den norriska i Finnmarken, och jag tror nästan den danska i Holstein och Lauenburg, under det att det åter å den andra sidan hviskas om en splitterny, uteslutande, nordisk eller skandinavisk nationalitet, hvilken skulle i Norden uppsluka de gamla tre nuvarande nationaliteterna, likasom Pharaos sju magra nöt uppslukade de feta, och dock icke sjelfve blefvo feta derigenom. Vore vi emellertid, folkligt taladt, intet annat än Skandinaver, så skulle namnet i det stora hela vara en bra dålig förmur mot Ryssland, som snart nog skulle söka bevisa oss, att det hörde till Nordens enhet, att vi blefve införlifvade i den stora nordiska verldsmonarkien.

Dock, allt sådant der hör nödvändigt till öfvergångstidens tråkighet, och bör ej komma någon till skada på hans goda namn och rykte. Det gör oss icke eller någon skada, när vi blott, efter att hafva upptäckt det gemensamma behofvet af ett nordiskt fosterbrödraskap, ofta, liksom nu, mötas och tala rent ur skägget, hvilket visst äfven Konungarne i de tre nordiska rikena gjorde, när de fordom, såsom sagan berättar, ärligen i fredstid möttes på Hisingen eller Danholmen.

Ja, mina Herrar, ehuru våra möten icke behöfde åberopa någon gammal häfd för att vara både nödvändiga och fröjdefulla, så äro de gamla nordiska konungamötena dock både ett härligt vittnesbörd om, att de friborna stammar, från hvilka vi leda vårt ursprung, tidigt kände behofvet af något gemensamt, hvilket tillochmed deras krönta hufvuden måste böja sig för, äfvensom de äro en spegel, som visar oss på hvad sätt vi värdigt skola mötas så, att det varder till gemensamt bästa och alltså till gagn och nytta för det hela. Det sker nemligen blott när stammarne mötas såsom